

at trænge til deres Raad, forblive i Nærheden, saa at Hans Majestæt ikke behøver at vente længe paa dem, naar han sender Bud efter dem, og dette vilde jeg heller ikke betragte som Udøvelsen af et Tryk, men at vi skulde være samlede her, for at det hele Ministerkifte og Dannelsen af et nyt Ministerium kan finde Sted under et Tryk fra vor Side, forekommer mig ganske overordentlig betænkelig. Jeg vil gjerne troe, at det ærede Medlem ikke har tænkt sig dette derved, men jeg troer, at man bør være meget omhyggelig med at undgaae ethversomhelst Skin eller Udseende af, at vi ville udøve et saadant Tryk.

Fønger: Det er ikke min Hensigt at gaae ind paa nogen dybere Drøftelse af de enkelte her foreliggende Vædringsforslag, da jeg antager, at der om dem i Almindelighed fra begge Sider er sagt, hvad Thinget kunde ønske at høre derom; men jeg vil tillade mig at gjøre nogle faa Betragtninger gjældende om en Sætning, som fra flere Sider er kommen frem i disse Debatter, og som unægtelig forekommer mig at have ikke liden Begrundelse for sig. Det er den Sætning, at de forskjellige Forslag, som her ere opstillede, og mod hvilke det høitærede Ministerium har reist en saadan Indsigelse, at det dertil har knyttet Vedblivelsen af sin Existents som Ministerium, ere af den Besskaffenhed, at en saadan Indsigelse skulde være uberettiget, naar der hensees til disse Forslags indre Vigtighed og Betydning. Jeg siger, at denne Betragtning for mig har noget ikke lidet Tiltalende; thi jeg hælper ikke lidt til den Anskuelse, at man fra et almindeligt Synspunkt maatte sige, at egentlig intet af de Spørgsmaal, som her foreligge, egner sig til at være, hvad man i streng Forstand kalder Cabinetsspørgsmaal. Jeg maa dog her strax gjøre en Undtagelse med Hensyn til det første Vædringsforslag. Naar det nemlig i dette foreslaaes: „De til Udredelse af Folketirkens Præsters Lønning hidtil henlagte Midler føres til Indtægt og Udgift paa Finantslooforslaget for 1871—72“, er dette ganske vist et Forslag, som jeg ganske uden Hensyn til, hvad der i Grunden tilsigtes derved, maa ansee for et saadant, at jeg er ganske enig

med mig selv om, at intet Ministerium bør finde sig i at see det vedtaget paa Finantsloven. Jeg er ogsaa overbevist om, at det høie Thing selv, naar det noiere sig drøftet denne Sag — thi det vil erindres, at den tidligere kun har været Gjenstand for meget liden Drøftelse — vil see, at det vilde være overordentlig uheldigt, og jeg vil endog sige ødelæggende for vore Finantslove i det Hele taget, dersom vi paa dem tage til Indtægt og føre til Udgift Summer, der aldeles ikke gaae igjennem nogen regnskabspligtig og af Staten som saadan anerkjendt Autoritet. Der ligger i denne formelle Indvending noget for mig fuldstændig Afgjørende med Hensyn til dette Forslag, og jeg troer derfor, at man ganske uden Hensyn til dets egentlige Indhold og til, hvad det tilsigter, fuldstændig vil kunne berolige sig ved, at dets Optagelse ikke tilstedes paa Finantsloven. Naar jeg derimod tager Hensyn til de andre her foreliggende Forslag, vil jeg for det Første med Hensyn til det Forslag, som er stillet under Nr. 2, sige, at det trods den Udvikling, som den høitærede Minister for Kirke- og Underviisningsvæsenet har givet af sit Standpunkt, er mig aldeles umuligt at forstaae, at han har kunnet finde, at Forskjellen mellem dette Forslag under Nr. 2, og det Forslag, som er stillet under Nr. 3, vil være tilstrækkelig til, at han kunde modtage det ene og ikke paa nogen Maade det andet. Det synes mig, at de Betragtninger, som herfor kunde fremføres, ere af saa overordentlig ringe Vægt og Betydning, at, uagtet det ingenlunde kan undgaae mig, at man kan ønske det One mere end det Andet, vilde det dog paa den ene Side være mig aldeles uforklarligt, at der kunde være en saadan Grundforskel; men paa den anden Side vil jeg tilstaae, at det er mig ligesaa uforklarligt, hvorledes ærede Medlemmer kunne, naar Ministeriet saa afgjort foretrækker Forslaget under Nr. 3, fastholde det under Nr. 2; jeg synes nemlig, de staae hinanden saa overmaade nær, at det vistnok ikke er Umagen værd at reise nogen Strid derom. Naar vi derimod gaae til Forslagene under Nr. 6, 7, 8, vil jeg sige, at for mig stiller det sig saaledes, at det ganske vist er Spørgsmaal, som kunne